ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **P. G.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2017, č. j. OAM-915/ZA-ZA11-ZA19-2017, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 1. 2018, č. j. 32 Az 75/2017 - 28,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 1. 2018, č. j. 32 Az 75/2017 - 28, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podanou kasační stížností brojí proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 4. 12. 2017, č. j. OAM-915/ZA-ZA11-ZA19-2017 (dále také „správní rozhodnutí“). Správním rozhodnutím byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledána jako nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno s tím, že státem příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), byla určena Rakouská republika, neboť v tomto státě byla žalobcem žádost o mezinárodní ochranu podána poprvé, a to dne 29. 3. 2011 a 30. 1. 2016.

[2] Žalobce jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany podal proti správnímu rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu, který napadené rozhodnutí zrušil. Dle odůvodnění rozsudku žalovanému je vytýkána nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí v otázce určení státu příslušného k posouzení podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle čl. 3 nařízení Dublin III, a sice že přezkoumatelným způsobem neprověřil existenci či neexistenci systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů v Rakouské republice. Žalovaný ve svém správním rozhodnutí neuvedl ani jedinou zprávu, z níž by bylo možné jím učiněnou úvahu přezkoumat. Krajský soud své rozhodnutí opřel o aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 Azs 12/2017 - 72), kterou vztáhl i na tento případ a dle které musí být úvaha o neexistenci výše uvedených systémových nedostatků podložena konkrétními důkazy uvedenými ve správním spisu. Kasační stížností napadeným rozsudkem byla věc vrácena k dalšímu řízení s tím, že žalovaný doplní správní spis o aktuální materiály dokládající současný stav rakouského azylového řízení a podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu a přezkoumatelným způsobem se vypořádá s otázkou, zda existují závažné důvody domnívat se, že v Rakouské republice dochází k systémovým nedostatkům v těchto řízeních, které by pro žalobce představovaly riziko nelidského či ponižujícího zacházení.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Stěžovatel podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Krajský soud se dle něj dopustil nezákonnosti tím, že na případ použil výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se vztahuje k systémovým nedostatkům azylových řízení v jiné zemi, konkrétně v Itálii. Žalobce dle názoru stěžovatele namítal nesrovnalosti azylového řízení vedeného v Rakousku v jeho konkrétním případě, nikoliv systémové nedostatky azylového systému v Rakousku jako celku. Dále poukazuje na skutečnost, že v případě Rakouska neshledal informace o systémových nedostatcích tamního azylového systému a tuto skutečnost také doložil ve svém rozhodnutí. Nadto by bylo nespravedlivé po něm požadovat, aby obstaral negativně vymezený okruh informací (ve smyslu, že nelze prokázat a doložit skutečnost, která neexistuje). Z uvedených důvodů shledává rozsudek krajského soudu za nezákonný a nepřezkoumatelný a navrhuje jeho zrušení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[4] Vzhledem k tomu, že v projednávané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se zabýval v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[5] Institut nepřijatelnosti podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele". O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v těchto případech: (1) kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně vyřešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) je třeba učinit judikaturní odklon; (4) krajský soud se dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního

postavení stěžovatele, a to buď tím, že nerespektoval ustálenou soudní judikaturu a nelze vyloučit, že ji nebude respektovat i v budoucnu, nebo tím, že hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[6] Stěžovatel má za to, že jeho kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy (§ 104a s. ř. s.), neboť v daném případě se jedná o právní otázku, která je již dostatečně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu a napadený rozsudek krajského soudu je s touto judikaturou v rozporu a zároveň krajský soud pochybil při výkladu hmotného práva. Nejvyšší správní soud po posouzení podané kasační stížnosti ji shledává jako přijatelnou a důvodnou.

[7] Kasační soud se důkladně seznámil s napadeným rozsudkem krajského soudu, podanou žalobou i předcházejícím správním řízením o udělení mezinárodní ochrany na základě správního spisu. Námitce stěžovatele, že krajský soud chybně vztáhl právní názor obsažený v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 Azs 12/2017 - 70, vztahující se k aplikaci čl. 3 nařízení Dublin III, na Rakouskou republiku, lze přisvědčit, neboť z jeho odůvodnění je patrné, že stěžovatelka s občanstvím státu Nigérie měla být předána pro účely posouzení její žádosti do Itálie a argumentace zde učiněná se skutečně vztahuje pouze k Itálii. V citovaném rozsudku je sice uvedeno, že v případě každého členského státu, který má být dle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, je nutné uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků a povinností správních soudů je zkoumat takovou úvahu správních orgánů z úřední povinnosti, přičemž pokud taková úvaha není podložena konkrétními důkazy nebo zcela chybí, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné, avšak tento závěr nelze bez dalšího vztáhnout na veškeré v úvahu přicházející členské státy, která mohou být dle čl. 3 nařízení Dublin III příslušné k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu. Kasační námitka je tedy důvodná.

[8] Z čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III vyplývá, že Česká republika nesmí cizince do země se systémovými nedostatky předat. V případech, kdy je zřejmé či pravděpodobné, že přebírající země trpí systémovými nedostatky ve smyslu tohoto článku, je třeba se touto otázkou podrobně zabývat. Taková situace by zřejmě nastala například v případě předání cizince do Maďarska či Itálie. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že předání je i tak možné, je nutné, aby tento závěr výslovně vysvětlil. V případě většiny ostatních členských zemí Evropské unie však nelze říct, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky, a proto postačí jen obecná úvaha, jak ji učinil stěžovatel v projednávané věci.

[9] V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize. Například v rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech zn. C-411/10 a C-493/10, je konstatováno, že *„[z] přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.*“ Lze tedy dovodit, že dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelná domněnka, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka vyvrácena nebyla.

[10] Důvodná je i námitka stěžovatele, že žalobce v průběhu správního řízení i v podané žalobě namítal konkrétní nesrovnalosti v jeho azylovém řízení v Rakousku, nikoliv systémové nedostatky rakouského azylového systému jako celku. Kasační soud po

posouzení žalobcem tvrzených nedostatků dospěl k závěru, že jím tvrzené nesrovnalosti nedosáhly úrovně systémových nedostatků, mohlo dojít pouze k individuálním pochybením při posuzování jeho žádosti v Rakouské republice. Systémové nedostatky žalobce prvně namítal až v podané žalobě, a to pouze v obecné rovině bez bližší konkretizace, v čem je shledává. Žalovaný se možností výskytu systémových nedostatků azylového systému v Rakouské republice zabýval, ač nic dle jeho zjištění nenasvědčovalo tomu, že by k nim docházelo. Úvaha žalovaného je dostačující, byť není podložena konkrétními zprávami, a je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 - 27), protože Rakouská republika není státem, o němž lze mít v této souvislosti za to, že by v něm mělo docházet k systémovým nedostatkům v azylových řízeních s ohledem na výše uvedený princip vzájemné důvěry.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je důvodná, proto napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je dle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[12] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3, věta první, s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. května 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu